

Em Hồn Nhiên

Truyện ngắn cho thiếu nhi

Chân Pháp Đăng
Chân Pháp Nhật

Hiểu biết là thương yêu

Các em thương mến!

Thạch Lang mời các em ngồi cho yên ổn, buông thư toàn thân cho thoải mái. Chúng ta cùng nhau vừa thở cho khỏe nhẹ vừa nghe kể chuyện nhé.

Trong các em, ai là người thương yêu thú vật nào? Ô! Thì ra, tất cả thiếu nhi đều yêu thương thú vật. Thật là dễ thương và nuôi dưỡng quá! Tình yêu thú vật là suối nguồn tình cảm có khả năng trị liệu niềm đau, nuôi dưỡng niềm vui và hạnh phúc. Từ đó, nó sẽ giúp cho các em thiếu nhi có khả năng rung động con tim mà biết xót thương, lân mẫn, chở che cho sự sống và cho

Mục lục

Hiểu biết là thương yêu
Em có một giấc mơ
Em học từ loài sâu
Chàng là nước biển
Tảng đá thiêng
Giọt nước màu xanh
Chuyện con rắn
Lửa và nước
Chú sâu xấu xí
Bút thần
Thiên đường
Người giàu nhất

muôn loài. Tình thương này là cơn mưa nhẹ làm mát mẽ tâm hồn các em, và đồng thời nó thấm vào tâm tư của mọi loài chúng sanh.

Các em có biết loài nào hung dữ nhất không?

- Đó là loài cạp. Con cạp dữ lắm sư chú Thạch Lang ơi! Nó gặp con gì cũng ăn kể cả con người.

- Vâng! Loài cạp hung lắm nhưng cũng không bằng loài người đâu các em ơi. Con cạp chỉ ăn một con nai hay một con trù. Nó ăn loài thú khác vì nó muốn sống còn. Cũng như con gấu trắng ở cực Bắc tên Polar Bear phải tìm hải cẩu hoặc cá để ăn, cũng vì bản năng của chúng là ăn thịt. Chứ con người tìm ăn đủ loài thú vật trên đời này để cho ngon miệng. Có khi họ giết một lần thật nhiều gà, vịt, bò, heo... Ăn không hết, họ để dành hàng trăm con trong tủ lạnh nữa đây.

Tuy nhiên, con người vẫn là loài hiền nhất trong các loài, bởi vì có những người suốt đời chỉ

ăn rau, ăn quả. Ăn như thế bởi vì họ nghe được tiếng kêu than đau thương của muôn loài. Loài nào cũng có cảm giác, biết khóc, biết kêu la, biết đau đớn, các em ạ. Loài nào cũng muốn sống mà không muốn chết. Loài nào cũng có tình cảm, có cha mẹ và có anh em.

Các em có cảm thấy tội nghiệp cho loài cầm thú hay không? Các em thương các loài thú nhỏ bé hiền lành nhưng các em cũng hãy thương luôn các loài thú hung dữ. Trong kiếp của loài cầm thú, chúng không có nhận thức và ý thức về lòng thương mà chỉ còn bản năng sinh tồn chế ngự. Chúng không có khả năng lắng nghe với lòng thương yêu và sự hiểu biết để hiểu được tiếng kêu la đau khổ của muôn loài nên chúng nhẫn tâm ăn thịt loài khác. Các em thương! Các em may mắn hơn loài thú, vì các em được sinh ra làm người. Các em biết thương, biết cảm, biết suy tư và phân

bằng hà, nhà vua đã nói đức vua kế nhiệm con trai mình khắc lên bia mộ vua hàng chữ: *Người Biết Đủ.*

Hamburg, 2009
Pháp Nhật

Và đức vua cũng hiểu ra rằng vì sao mọi người nói vị khất sĩ này là người giàu nhất thế gian mà trên người không có một thứ gì quý giá cả. Điều đức vua khám phá ra là người biết đủ thì nghèo mà giàu, còn người không biết đủ thì giàu mà vẫn nghèo.

Sau khi trở về lại hoàng cung hình ảnh an lạc thanh thoi của vị khất sĩ ở làng Tinh Thức luôn hiện lên trong tâm trí nhà vua. Nhà vua đã ra lệnh đem phân phát tài sản cho những người dân nghèo trong cả nước. Luôn tham vấn vị quan Hương Thượng trước khi quyết định bất cứ một điều gì có liên quan đến quốc gia. Vua cũng thực tập một đời sống đơn giản. Bây giờ đây vua cũng cảm thấy mình là người giàu nhất. Cuộc sống của dân chúng nơi nơi được ấm no. Những kết quả mà vua có được khi thăm vị khất sĩ ở làng Tinh Thức đã hơn những gì vua mong muốn. Trước khi nhà vua

biết được việc lành, điều dữ. Vậy, các em hãy thử tự hỏi lại lòng mình. Các em có bao giờ làm cho loài thú vật nào đau hay chưa? Các em có chơi trò chơi nào làm khổ loài thú vật hay không? Ví dụ: Các trò chơi bắt dế, đá gà, câu cá, bắn chim... Các em có thương con mèo hay không? Các em có thấy con chó con kia dễ thương hay không?

Sau khi đi học về, các em hãy thử tới vuốt ve cho con mèo đi nhé! Loài thú cũng có nhạy cảm. Nếu các em vuốt ve, đối xử dễ thương thì nó biết. Nếu các em la mắng hoặc đánh đập thì nó cũng biết. Mỗi ngày các em ăn thức ăn gì? Có ăn thịt gà, thịt vịt, ăn cá nhiều lắm hay không? Ở bên Mỹ, người ta ăn thịt nhiều lắm. Các thiếu nhi ở xứ này ưa ăn đùi gà chiên bột. Có bạn ăn tới mười cái đùi gà một lần. Như thế, phải có tới năm con gà bị giết để cung cấp thức ăn cho bạn ấy. Các em có

thấy ăn như vậy có tội nghiệp cho mấy con gà không?

Bụt dạy muốn thương thì phải hiểu. Hiểu được những khổ đau của các con gà bị giết một cách tàn nhẫn, nên các em không nỡ ăn đùi gà chiên. Vì thấy được cảnh người ta giết con heo đang kêu cứu một cách đau đớn, nên các em không đành ăn miếng thịt heo quay. Vì thấy cảnh người ta lột da con bò, nên các em tự động ăn hamburger chay. Nếu không hiểu thì không thể thương được. Nếu sống trong vô tâm quên lãng thì các em không biết xót thương mọi loài đang chịu biết bao niềm đau khổ. Các em vẫn còn nhớ về hai lời hứa mà Bụt đã dạy chứ?

“Con xin mở rộng lòng thương và tìm cách bảo vệ sự sống của mọi người và mọi loài.”

- “Người giàu nhất thế gian là người không có thiếu bất cứ một món báu vật nào cả.”
- “Thưa hoàng thượng, khi nào người ta cần, người ta tìm cầu một cái gì đó thì người đó mới thiếu phải không?”
- “Vâng.”
- “Một người không còn tìm cầu bất cứ một điều gì nữa thì người đó có còn cái gì để mà thiếu nữa không?”
- “Thưa ngài không.”
- “Vậy thưa hoàng thượng có thể gọi người đó là người giàu nhất thế gian không? Người mà đối với bản thân mình không thấy thiếu bất cứ một thứ gì?”
- “Có phải ý ngài muốn nói người biết đủ, người không còn tham dục với những của cải trên thế gian này là người giàu không?” Với câu hỏi này của vua vị khất sĩ chỉ im lặng mỉm cười.

diện kiến. Sau khi được gặp ngài, tôi thấy quả thật là không uổng công tôi lặn lội muôn dặm xa đến đây” đức vua tiếp tục nói.

Khi biết được người đứng trước mặt mình là một quốc vương và những người xung quanh là những quan cận thần nhưng nét mặt của vị khất sĩ vẫn không hề thay đổi. Người luôn bình thản và trang nghiêm.

Vị khất sĩ cất giọng ôn tồn hỏi “thưa quốc vương, chẳng hay ngài đến làng Tinh Thức này có việc gì?”

- “Chỉ một lí do đơn giản, tôi muốn tìm hiểu vì sao người ta nói ngài là người giàu nhất thế gian mặc dù trên người ngài chẳng có một món báu vật nào.”
- “Vậy theo hoàng thượng một người như thế nào là người giàu nhất thế gian.”

Con xin mở rộng tâm hiểu biết để có thể thương yêu và chung sống với mọi người và mọi loài.”¹

Thương yêu và hiểu biết là hai nếp sống hiền lành và đẹp đẽ nhất. Nhờ có tình thương nên các em sống có ý nghĩa. Nhờ có khả năng hiểu biết nên các em có thể thương yêu. Nhờ có thương yêu nên các em có hạnh phúc. Các em hãy ngồi lắng yên theo dõi hơi thở và lắng nghe lại cõi lòng. Sự im lặng và bình tĩnh giúp các em thấu hiểu được nỗi khổ của muôn loài. Từ đó, trái tim mới ứa ra được giọt nước của từ bi, của xót thương, của tội nghiệp. Nhờ vậy, các em mới biết sống hòa điệu với thiên nhiên, biết thương sự sống của các loài sinh vật, bảo vệ cho cảm thú và biết thương yêu

---

¹ Nhật tụng thiền môn

mọi người. Cảm ơn các em đã cùng Thạch Lang lắng nghe câu chuyện về cảm thú.

và ngưỡng mộ mặt dù đây chỉ mới là lần gặp đầu tiên.

Vị khát sĩ nhẹ nhàng đến bên cạnh gốc cây đa, rồi ngồi xuống trong tư thế vững chãi nhất để dùng phần ăn của mình. Người ăn một cách chậm rãi, khoan thai. Vua và đoàn tùy tùng quan sát vị khát sĩ ăn trong im lặng. Bữa ăn cũng kết thúc, vị khát sĩ nhẹ nhàng đứng lên để chuẩn bị trở về lại tịnh thất. Nhà vua cũng tranh thủ khi vị khát sĩ đứng lên thì tiến lại gần và thưa:

- “Thưa ngài, có phải ngài là vị khát sĩ mà mọi người vẫn thường đồn là người giàu nhất thế gian?” Vị khát sĩ chỉ đáp lại nhà vua bằng một nụ cười.
- “Thú thật với ngài tôi chính là quốc vương của vương quốc này. Đã từ lâu tôi nghe tiếng của ngài, mà cho đến hôm nay tôi mới có cơ hội

trong truyện cổ tích. Cây đa này là nơi nghỉ ngơi và dùng cơm của vị khất sĩ.

- “Thưa hoàng thượng, hoàng thượng có thấy bóng người từ xa đang tiến lại gần không. Bóng người ấy chính là người mà hoàng thượng đang mong đợi.” Viên quan Hướng Thượng thưa.

Vua đưa mắt nhìn về phía trước theo hướng tay của viên quan Hướng Thượng chỉ. Bóng người ấy cũng dần hiện rõ. Vua chăm chú nhìn một con người nhỏ nhắn đang tiến dần về phía mình mà không hề có lấy một cái chớp mắt. Từng bước chân an lạc, từng bước chân thành thoi của con người ấy tỏa ra một năng bình an vô bờ. Vua chưa từng thấy một người nào có dáng vẻ uy nghi và thanh thản đến như vậy. Bóng người ấy tiến dần đến trước mặt vua nở một nụ cười hồn hậu. Vua cũng đáp trả lại một nụ cười với lòng cung kính

Em có một giấc mơ

Đây là mẩu chuyện thứ nhất về các loài sâu và sư chú Thạch Lang. Các em có biết sâu là loài gì không? Tiếng Anh gọi là catipillar, tức là loài sâu bọ. Con sâu có tám thân nho nhỏ, mình mập hơi dài, tròn như chiếc đũa và có nhiều chân. Sâu có nhiều loại đủ cả màu sắc. Có loài sâu mang trên mình chiếc áo có nhiều sợi lông tua tua như sâu khế chẳng hạn.

Chuyện này xảy ra ở cánh rừng trong tu viện Rừng Phong. Năm đó không biết vì lý do gì mà loài sâu sinh ra nhiều lắm. Có thể nói tới hàng triệu, hàng chục triệu con sâu sinh sống khắp nơi. Sư chú Thạch Lang đi đâu cũng thấy sâu. Sâu ở nơi vỏ cây, thân cây, cành cây và nơi từng chiếc lá. Rừng ở nơi đây có nhiều loại cây lắm. Đó là

cây phong, sồi, dâu, thông và hạt dẻ. Mấy con sâu này thích ăn lá phong xanh non. Có lẽ lá phong vừa dòn vừa ngọt. Các em có biết hay không? Ở xứ này, người ta làm si rô ngọt bằng lá phong. Họ gọi là “maple syrup”. Nước này long lỏng nhưng ngọt lịm như mật ong. Người bản xứ thường ưa ăn với bánh pancake vào buổi sáng.

Sư chú Thạch Lang cảm thấy xót thương cho mảnh rừng quá đi, bởi vì nó bị loài sâu ăn gần hết lá. Cành nào cũng trở nên xơ lợ, xác lác, trụi lụi hết tron. Thế mà, mấy con sâu này vẫn tiếp tục muốn ăn các chiếc lá đang còn non mơn mớn trên cành cao. Đa số các con sâu này nghĩ rằng lá ở trên cành cao mới ngon và ngọt hơn. Bọn sâu chỉ ăn qua loa vài miếng lá gần đó, rồi bò lên cao tìm chiếc lá xanh non. Chúng tranh giành nhau tha hồ leo lên cao. Con sâu có những cái chân ngắn ngủi, do đó nó phải bò từ từ. Bọn sâu bò ngày rồi lại bò

mẹ... Sau khi truyền trái cây xong, các chú khỉ vui đùa ríu rít với nhau. Chúng nhảy lên lưng, chúng đu trên vai những thanh niên, thiếu nữ của làng. Những chú khỉ con vén tóc những người trong làng để bắt những con rận, hết như khỉ mẹ đã từng làm cho chúng. Nhìn những cảnh như vậy, vua không khỏi ngạc nhiên. Trong cung, vua cũng đã từng xem rất nhiều chú khỉ, chúng rất giỏi. Chúng có khả năng làm xiếc đủ trò. Nhưng vua thấy trong ánh mắt chúng luôn có một nỗi buồn man mác. Có lẽ là những ánh mắt mang một nỗi buồn nhớ rừng. Ánh mắt muốn có được sự tự do.

Ngày hôm sau cũng là ngày vị khát sĩ đi khát thực, vua và đoàn tùy tùng đã chờ vị khát sĩ ấy ngay gốc cây đa lớn. Cây đa này có thể đã hơn trăm tuổi, gốc đa có nhiều tua xung quanh, thoạt nhìn trông giống như râu của những ông tiên

Nếp sống ở làng tĩnh thức thật bình yên và nhẹ nhàng. Vua muốn đi đến bờ sông cạnh khu rừng, vì sau bữa ăn vua có nghe mọi người trong gia đình chủ quán nói, hôm nay là ngày những chú khỉ đem trái cây đến cho dân làng. Khi vua và phái đoàn tới bờ sông, cũng là lúc các chú khỉ đem trái cây đến. Tiếng khếch khếch của đàn khỉ và tiếng cười nói của các thanh niên thiếu nữ trong làng, những âm thanh đó đã làm cho nhà vua bật cười. Cảnh tượng thật ngộ nghĩnh. Vua chưa hề thấy bao giờ. Những chú khỉ làm đủ trò trong khi chuyển trái cây cho những người trẻ trong làng. Chú thì bỏ những trái táo rừng vào đầy hai má. Chú thì dùng đuôi xâu lại một tràng trái cây lạ. Thân loại trái cây này có màu hồng vàng, ở giữa có một khoảng trống nhỏ. Chú thì hai tay ôm nải chuối. Có những chú khỉ con, thì tay không cầm gì, nhưng lúc nào cũng bám lên lưng khỉ bố hoặc

đem, bò qua, bò lại, bò lên cả mình mẩy của nhau. Có nhiều con sâu không cẩn thận bị trượt chân rơi xuống đất tan thân mất mạng. Có những con sâu leo lên tới tận đọt cây, bởi thế chúng bị các con chim bắt mất. Tu viện Rừng Phong có thật nhiều loại chim đủ các màu sắc, và sáng nào mấy con chim cũng đua nhau hót vang động cả cánh rừng. Thạch Lang cảm thấy hạnh phúc mỗi khi nghe chim hót, nhưng chỉ tội nghiệp cho con sâu non ở trên cành, bởi vì các con chim này rất ưa ăn sâu xanh. Chim có thể ăn tất cả các loài sâu nhưng sâu xanh không có lông nên chim thích lắm. Vì muốn leo lên cao, vì ham ăn lá non, cho nên đa số loài sâu bị chim tha mất, bị rơi xuống đất, bị xe cán, bị thương tích, bị nắng thiêu đốt. Bởi thế, có hàng triệu con sâu nằm chết ngổn ngang trên mọi nẻo đường tu viện và khắp nơi trong cánh rừng. Cảnh tượng này sao mà tội nghiệp quá! Mỗi ngày,

Thạch Lang đều thực tập thiền hành thường xuyên, do đó sư chú mới chứng kiến cảnh tượng này. Sư chú Thạch Lang cảm thấy xót thương cho các con sâu này lắm. Chẳng biết làm gì hơn, Sư chú cầu nguyện cho chúng nằm chết bình an mà đừng có thương đau quá.

Có một số con sâu không phải là ít biết rõ tình trạng đau thương của chủng loại nên chúng không leo lên cao. Chúng biết sống đủ và hạnh phúc với những chiếc lá đang có mặt chung quanh. Các con sâu này thấy các bạn mình bị loài chim tha hồ lùng bắt nên chúng biết nấp ở nơi vỏ cây, cành cây và kẽ hở. Chúng biết ẩn náu trong các tờ lá kín đáo. Chúng lại có khả năng biến đổi màu sắc để hòa mình với màu lá và màu của thân cây, do vậy chim chóc không thể thấy được. Các em ạ! Như thế, loài sâu cũng có sự thông minh. Có phải không các em?

tôi. Quý vị có thể giải thích cho tôi hiểu lý do được không?”

Người bố trong gia đình mỉm cười và trả lời với đức vua.

- “Thưa ông, với chúng tôi, những người dân sống trong ngôi làng này, điều trân quý sự có mặt của nhau. Ăn cơm im lặng là cách mà chúng tôi thể hiện niềm trân quý đó. Cũng nhờ ăn cơm im lặng mà chúng tôi có cơ hội tiếp xúc với thức ăn một cách sâu sắc hơn. Và vì thế lòng biết ơn của chúng tôi cũng được nuôi dưỡng và lớn lên sau mỗi buổi ăn.”

Dường như vua cũng chưa hiểu rõ câu trả lời lắm, nhưng dù sao nó cũng thỏa mãn cho vua một phần nào. Còn về vị quan Hương Thượng thì biết tất cả những truyền thống của làng, nhưng ông đã không nói trước hay giải thích cho vua bất cứ điều gì, ông muốn vua phải tự mình khám phá từ từ.

Những hình ảnh vua nhìn thấy cách đây không lâu khi mới tới làng, dường như là lời giải thích hùng hồn cho câu trả lời của bọn trẻ. Vua mỉm cười và tiếp tục đi vào trung tâm làng sau khi vẫy tay chào.

Vua cùng phái đoàn vào cổng chính của làng, rồi dừng chân lại một quán trọ trong làng để nghỉ ngơi. Sáng hôm sau vua cùng phái đoàn được mời dùng bữa sáng chung với gia đình chủ quán. Gia đình chủ quán gồm sáu người - vợ chồng chủ quán, hai người con, một trai một gái và hai người cùng làm việc chung. Nhà vua rất đỗi ngạc nhiên khi thấy mọi người trong gia đình chủ quán im lặng thưởng thức đồ ăn, nhìn nhau, mỉm cười mà không nói một lời nào. Sau buổi ăn vua tò mò hỏi:

- “Vì sao tôi thấy quý vị trong khi ăn không nói lời nào, rất khác với cách sống của dân làng

Một hôm, các con sâu còn sống sót nhìn lên bầu trời và thấy một con chim đại bàng đang bay lượn thành thoi cao vút thì tất cả bọn sâu đều mơ làm sao có thể trở thành chim đại bàng để bay lượn một cách tự do. Chúng cảm thấy tù túng với mấy cái chân ngắn ngủi này quá! Nhưng, làm sao sâu bọ có thể biến thành chim đại bàng được? Không khéo, lỡ con chim kia thấy chúng mình thì nguy to, có thể mất mạng nữa là khác. Nghĩ tới đây, các con sâu cảm giác có một nỗi sợ hãi đến rùng mình! Chúng tiếp tục an thân ẩn nấp nơi chỗ mình đang ở. Chúng chấp nhận ăn mấy chiếc lá gần bên để sau khi ăn no, chúng liền chui vào kẽ hở của thân cây.

Một hôm khác, chúng thấy nhiều bướm bướm đủ các màu sắc xinh đẹp làm sao, xuất hiện từ nơi nao, bay lượn thoải mái, thong dong trên các đọt lá, cành cây. Chúng ước mơ sao có thể trở thành

bướm bướm. Có một số con sâu ham quá nên bắt đầu bò lên cao mong biến thành bướm bướm. Lại một lần nữa, bọn sâu bị các con chim rình bắt, một số rơi xuống đất tan thân, một số bị thương nặng. Đáng thương quá! Cuối mùa hè ấy, số lượng loài sâu còn sống sót không được là bao. Có một số con sâu có trí tuệ. Tuy rất mong muốn trở thành bướm bướm, nhưng vì thấy các bạn mình bị loài chim lùng bắt gần sạch, cho nên chúng nằm yên tĩnh nơi vỏ cây, chỗ kín. Các con sâu này nghĩ rằng sống mà không có giấc mơ thì chán lắm, nhưng có giấc mơ không thể nào thành tựu được. Sâu mà trở thành chim đại bàng thì giấc mơ ấy không tưởng, không thực tế. Đành rằng trở thành bướm bướm thì thật là vui đấy, nhưng làm sao leo lên cao mà có thể trở thành bướm bướm được? Hơn nữa, các con chim ác nghiệt kia đang rình bắt loài sâu bọ. Thấy như thế, các con sâu

Vua và đoàn tùy tùng cùng tiến đến bọn trẻ. Bọn trẻ dường như thấy vua và đoàn tùy tùng đang đi tới phía mình. Tất cả đều dừng lại cuộc chơi, đứng lên và khoanh hai tay, lễ phép chào vua và mọi người trong đoàn.

Vua tiến đến gần và hỏi:

- “Bác nghe nói rằng tất cả mọi người dân trong làng đều không ăn thịt cá, chỉ ăn rau quả và ngũ cốc, có đúng như vậy không?”
- “Thưa bác, dạ phải.” Một bé gái dường như lớn nhất nhóm trả lời.
- “Vì sao vậy? có phải ai cấm các con không được ăn không? Hay là nếu như các con ăn thịt, cá các con sẽ phạm tội.”
- “Dạ không. Chúng cháu không ăn là bởi vì chúng đều là bạn của chúng cháu ạ.” Tất cả bọn trẻ đồng thanh trả lời.

Phía xa xa, trên cánh đồng cỏ xanh ngát, có sáu đứa bé chơi với nhau, hai bé gái và bốn bé trai. Chúng độ cỡ sáu tuổi đến tám tuổi. Bên cạnh những đứa trẻ là bầy nai đang nhai từng lọn cỏ nhỏ, tươi. Những chú nai trông thật hiền và dễ thương làm sao. Chúng đùa giỡn, cõng lên lưng nhau, đưa mõm về phía các đứa trẻ, dường như muốn rủ bọn trẻ chơi một trò chơi gì đó. Hàng trăm chú sáo nâu bay lên, lượn xuống ở cây cỏ thụ gần đó như muốn tham gia vào cuộc vui của bọn trẻ và các chú nai. Đây là lần đầu tiên vua thấy một cảnh tượng như vậy. Vua cũng có vườn thượng uyển, cũng có những công chúa và hoàng tử nhỏ, vua đã từng thấy công chúa và hoàng tử chơi với nhau, nhưng vua chưa bao giờ có được cảm giác bình an và yên như hôm nay khi nhìn những gì đang diễn ra trước mắt mình.

này chịu sống ẩn dật và an phận. Nhờ vậy, các con sâu này mới có thể sống sót trọn mùa xuân cho đến cuối mùa hạ. Cuối cùng, chúng biết tạo thành những cái kén thật đẹp, thật kín, thật chắc, và nằm yên trong đó để lắng nghe tiếng thỏn thục của đời mình và chủng loại. Khi mùa thu tới thì các sư chú không còn thấy một con sâu nào nữa cả, bởi vì tất cả các con sâu đang nằm yên trong chiếc kén. Thạch Lang tìm thấy những chiếc kén (cocoon) có mặt khắp nơi dưới mái nhà trà, ngoài cửa sổ, nơi vỏ cây, nơi ngọn lá, trên cành cao.

Lạ thay! Nhờ nằm yên mà phép lạ xuất hiện. Đến mùa xuân năm sau các con sâu nằm trong chiếc kén cảm thấy thân mình nẩy nở, chuyển động lạ thường. Từ tấm thân mềm mại biến thành cái thân cứng cõi, có hai chiếc cánh mỏng manh, hai sợi râu dài cong cong và mấy cái chân thon cứng cõi. Đợi đến lúc trời trong, nắng ấm, các con

sâu này vươn vai một cái là tung ra khỏi chiếc kén và tự nhiên trở thành những con bướm bướm đủ màu sắc rực rỡ bay chơi thoải mái như loài bướm năm trước. Thì ra, bản chất của sâu là bướm. Loài bướm năm kia là tiền thân của loài sâu, đã gởi xuống thân cây hàng triệu cái trứng để nở thành loài sâu bọ với cái thân mềm mại, mong manh này. Thế là, nguồn gốc của sâu bọ là bướm bướm, có đôi cánh mỹ miều, có thể lướt gió vén mây bay chơi thành thoi khắp bốn phương trời.

nữa. Bấy giờ là cuối tháng, như vậy vua và phái đoàn đã đi khoảng mười lăm ngày.

Tới đầu làng Tỉnh Thức, vua và phái đoàn đã cảm được một năng lượng bình an đến lạ kỳ. Tiếng động của người, ngựa đã làm cho muôn thú trong rừng ngạc nhiên ngơ ngác nhìn, nhưng dường như tiếng động đó không làm cho chúng hoảng sợ. Có lẽ trong khu rừng này chưa hề xảy ra một cuộc đi săn nào.

- “Thưa bệ hạ, phía trước chỉ còn hai dặm nữa thôi là đến làng Tỉnh Thức. Viên quan Hương Thượng thưa.”

Vua dỗi mắt nhìn về phía trước mà lòng đầy niềm vui, những cảm giác này vua chưa từng có trước đây. Tự nhiên trong đầu vua có một ý nghĩ rằng, vua sẽ có được nhiều hơn những gì vua muốn khi vua gặp được vị khất sĩ.

đặc biệt và kỳ lạ như vậy. Sự hiếu kỳ trong vua trở dậy. Vua nói với quan Hướng Thượng:

- “Trẫm nghe khanh nói, mà lòng cũng cảm thấy vui lây, trẫm mừng cho nước nhà đang có bậc kỳ tài. Bấy ngày tới là ngày trăng tròn, trẫm muốn cùng khanh và tùy tùng sẽ xuất cung đi tới đó. Trẫm cũng muốn tận mắt chứng kiến thực hư như thế nào. Và trẫm cũng muốn biết vì sao nhiều người nói vị khất sĩ kia là bậc giàu có nhất thế gian này.”

Thời gian mới đó mà đã tới ngày trăng tròn. Vua và viên quan Hướng Thượng cùng một số cận thần cải trang làm thường dân đi về hướng làng Tinh Thức. Phái đoàn của vua phải qua năm ngọn núi, ba con sông và tám khu rừng mới đến được làng Tinh Thức. Lúc vua đi thì trăng tròn. Khi vua tới làng Tinh Thức thì trăng đã không còn

Em là bướm trắng

Sâu đã từng là bướm, bởi thế sâu không cần ước mơ trở thành bướm làm gì. Cũng giống như đợt sóng là nước trong đại dương bao la thì đợt sóng ấy đâu cần trở thành đại dương nữa. Có phải như thế không các em? Sâu chỉ cần biết sống hết lòng đời sống của mình, biết ăn những ngọn lá cạnh bên tổ mà không cần leo lên cao hoặc qua cây khác tìm lá xanh hơn. Bởi vì, lá nào cũng ngon cũng ngọt như nhau. Sống như thế, con sâu tránh thoát được thảm họa của sự lùng bắt của các loài chim. Con sâu nên tập hạnh kiên nhẫn để sống hạnh phúc và an vui ngay trong giây phút hiện tại. Thì tự động, đến đầu mùa thu, con sâu biết làm ra cái kén để luyện mình trong suốt mùa đông. Và mùa xuân năm sau, con sâu chắc chắn sẽ

biến thành bướm bướm với đôi cánh mỏng manh mà xinh đẹp, có thể bay lên cao vút tận trời xanh.

Các em ạ! Ta cũng vậy. Đừng nghĩ rằng lá cây bên kia đồi mới ngọt, mới ngon. Không đâu các em ạ! Hạnh phúc không nằm ở bên kia đồi núi. Hạnh phúc là biết sống sâu sắc ở ngay nơi đây. Hạnh phúc không phải là trở thành cái này hoặc cái nọ. Hạnh phúc là biết thở, biết cười, biết tiếp xúc với cái đẹp trong sự sống như ngắm bông hoa trà mi vừa chớm nở, biết nghe tiếng gió vi vu, biết nhìn mây trắng bay. Bên cạnh đó, từ ngàn đời, ta đã có đầy đủ tất cả tài năng, thông minh, thương yêu, hiểu biết trong tự thân. Ta có một kho tàng hiểu biết và thương yêu. Ta hãy kiên nhẫn và từ từ khám phá ra bản chất của ta là một con người toàn vẹn. Ta có khả năng sống tự do, thanh thoi và độ lượng không thua gì không gian mệnh mệnh kia. Ta có chất liệu từ bi như vị một bồ tát. Nếu thực

thần quy phục và kính nể như hạ thần quy phục và kính nể bề hạ vậy. Thừa bề hạ, khi hạ thần đến đó, hạ thần đã thấy một khung cảnh, mà đến bây giờ hạ thần còn kinh ngạc và xúc động. Đó là hình ảnh các trẻ con trong làng chơi với những chú nai con trong sự hồn nhiên và đầy bình an. Đứa thì ôm bụng nai thọt lét, đứa thì chạy vui đùa với những chú nai khác, còn đứa thì cỡi lên lưng nai bố đang đứng bên cạnh... Dường như khoảng cách giữa con người và muôn thú ở đây không còn nữa. Nhìn cảnh ấy mà nước mắt hạ thần cứ chảy dài. Lúc đó hạ thần có mong ước là, tất cả người dân trong nước này đều được hưởng cảnh an bình như vậy.”

Vua đã rất ngạc nhiên khi biết ở trong nước của người lại có một con người, và một ngôi làng

Một cận thần khác của vua, tên Hương Thượng, bước ra và nói:

- “Tâu bệ hạ! vì công việc của quốc gia, hạ thần đã có lần đi ngang qua, và ở lại làng Tĩnh Thúc một tuần, quả thật thần thấy dân trong làng sống với nhau rất hạnh phúc. Không những vậy họ còn sống hài hòa với muôn thú xung quanh rừng, đặc biệt là họ không bao giờ ăn thịt của động vật sống trên cạn, bay trên trời, cũng như động vật sống dưới nước. Thức ăn chính của họ là rau quả và ngũ cốc. Đời sống của họ thật giản dị thưa bệ hạ...”

Nói đoạn, viên quan Hương Thượng im lặng một lúc vì xúc động, rồi ông nói tiếp:

- “Tâu bệ hạ, hạ thần có cơ hội được gặp vị khát sĩ mà bệ hạ vừa nói. Và hạ thần đã vô cùng xúc động khi nhìn thấy ông ta. Ở ông ta có một cái gì đó đã cuốn hút hạ thần, đã làm cho hạ

tập sâu sắc, ta có thể thành tựu được giải thoát như một vị Bụt. Chúc các em có một ngày tuyệt đẹp và vui tươi.

Thạch Lang

Chàng là một giọt nước biển

Chàng là một giọt nước biển. Nơi chàng ở không gian bao la, và tâm hồn chàng cũng rộng lớn như không gian ấy. Chàng thích ngắm những áng mây trôi nhẹ nhàng, thanh thản trên bầu trời, ngắm những chú hải âu tung cánh vui đùa hồn nhiên tươi trẻ. Chàng cũng như các bạn, đều rất thích chơi và thưởng thức âm nhạc – Nhạc Hải Triều. Tiếng nhạc Hải Triều có lúc nhẹ nhàng thanh thoát như tiếng chuông ngân, nhưng cũng có lúc trầm hùng, vang vọng như thác đổ. Chàng rất mãn nguyện với cuộc sống của một giọt nước biển. Chàng luôn thưởng thức được những gì tươi đẹp đang diễn ra xung quanh chàng và trong chàng. Chàng đang rất hạnh phúc. Vậy mà có lần, chàng không tin hạnh phúc là điều có thật. Khi đó chàng là một giọt nước của dòng sông. Nhưng

làm do tham vọng muốn giàu nhất thế gian đem lại. Tuy nhiên, tham vọng muốn là người giàu nhất thế gian vẫn chưa nguôi. Một hôm vua họp mặt tất cả những cận thần lại, và hỏi:

- “Này các khanh. Các khanh hãy nói cho trẫm biết trong vương quốc này ai là người giàu nhất.”

Các cận thần của vua cùng đáp:

- “Thưa hoàng thượng! trong vương quốc này, dưới sự trị vì của hoàng thượng, hoàng thượng là người giàu nhất.”

Vua cảm thấy rất thỏa mãn khi nghe các cận thần tâu lên như vậy. Nhưng sau đó vài giây, sắc mặt vua thay đổi. Vua nói:

- “Nhưng ta nghe nói, ở làng Tỉnh Thức có một vị khất sĩ, và mọi người đồn rằng, trên thế gian này không ai giàu bằng vị khất sĩ đó cả.”

Người giàu nhất

Ngày xưa, ở miền Đông Nam Á có một vương quốc nọ. Vị vua trị vì vương quốc ấy rất đặc biệt, ông ta luôn có tham vọng trở thành người giàu nhất thế gian. Vì vậy dân chúng sống không được hạnh phúc lắm dưới sự cai trị của ông. Nhưng dù sao cũng còn may mắn vì bên cạnh ông, có một vị cận thần rất giỏi và nhiều tình thương. Luôn cố vấn cho ông xử lý mọi quyết định cấp bách cho dân chúng theo hướng hiểu biết và thương yêu. Chính nhờ sự từ bi và trí tuệ của vị cận thần này mà vua đã tránh được rất nhiều lỗi lầm. Những lỗi

trước khi là một giọt nước của dòng sông thì chàng đã là giọt nước của một con suối nhỏ. Là giọt nước của con suối nhỏ, thì ước mơ của chàng cũng như ước mơ của các bạn, là được trở thành một phần của dòng sông, sẽ được sống trong không gian rộng lớn hơn, được tiếp nhận các phiêu sinh vật nhiều hơn, được hưởng những tia nắng ngon ngọt của mặt trời trong các buổi ăn và thỏa mãn những nhu yếu cho ước vọng của chàng. Thế là đủ. Chàng không mong muốn gì thêm.

Và rồi ước mơ thành hiện thực. Chàng đã trở thành một phần của dòng sông. Chàng là giọt nước của dòng sông. Nhưng chính lúc ước mơ trở thành hiện thực cũng là lúc chàng bắt đầu đau khổ. Chàng lo lắng sẽ bị mất tất cả những gì chàng đang có đang sở hữu – Những phiêu sinh vật, những buổi ăn thịnh soạn, không gian bao la

của dòng sông, và chiếc áo màu vàng chàng đang mặc trên người.

Chiếc áo màu vàng chàng đang mặc không phải là vàng, nhưng chàng cảm thấy rất tự hào vì nó nói lên được địa vị của chàng – giọt nước của dòng sông. Nhưng sông thì phải chảy ra biển, là quy luật của ngàn đời nay. Vậy mà chàng đã không chấp nhận quy luật đó. Chàng sợ. Chàng sợ rằng chàng sẽ bị về lại vị trí ban đầu, chàng sợ phải mặc lại những chiếc áo màu trắng nhạt của dòng suối. Chàng sợ biển cũng chật chội và tù túng như những con suối chàng đã từng sống. Các bạn đã đến và khuyên chàng đủ điều. Nào là “biển rất rộng, có nhiều sự sống, có nhiều không gian và cảnh đẹp, phiêu sinh vật và những tia nắng ngon ngọt của mặt trời không lúc nào là không có, ở đó chàng có thể quen được rất nhiều bạn từ rất nhiều các con sông khác đổ về. Và điều

- Vàng! Em nói hay lắm. Không! Em không nói mà em hát bài ca thiên đường. Cảm ơn em trăm vạn lần. Chị xin tạm biệt nhé em nhé! Hẹn gặp lại. See you again.

không có khả năng sống tỉnh táo để tiếp xúc với nó thì cảnh đẹp có cũng như không. Nguyễn Du có câu: “*Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu, người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.*” Vì biết sống với cảnh đẹp trong từng giây phút nên ta có hạnh phúc và có thiêng đường.

Chị Joanna biểu lộ niềm sung sướng bằng cách chấp tay búp sen cúi đầu xá chào điệu Lang. Chị nói:

- Cám ơn em đã đưa chị vào cõi thiên đường. Em còn nhỏ như thế mà nói pháp hay quá.

Lang lễ phép thưa:

- Em đâu có nói pháp. Em nói thật mà. Em đang ở thiêng đường. Em đang có hạnh phúc. Chị cũng đang có hạnh phúc.

Chị Joanna trả lời với những giọt nước mắt sung sướng:

chính yếu là chàng sẽ có cơ hội thấy được chính chàng”. Chàng đã từ chối tất cả các lời khuyên. Những người bạn lần lượt rời chàng để đi ra biển. Còn chàng thì luôn cố bơi ngược dòng để không phải bị trôi ra biển. Nỗi sợ biển như những dòng suối đã ám ảnh, đã làm cho chàng mất hết tự do và không gian sống. Đau khổ trong chàng càng lúc càng lớn. Chàng không tin vào những lời khuyên chân thành của bạn và chàng cũng đã đánh mất luôn niềm tin vào chính bản thân chàng. Trong lúc đau khổ, bế tắc, tuyệt vọng và kiệt sức thì chàng đã may mắn gặp được một giọt nước lạ có thân hình đẹp đẽ, thanh thoát. Giọt nước ấy luôn khoát trên mình chiếc áo màu xanh lam, nhẹ nhàng đến bên chàng và nói:

- Những gì mà những người bạn của anh đã từng chia sẻ với anh về biển là sự thật. Anh cũng như những người khác không chịu ra biển là vì

đang vướng mắc với dòng sông, vì sợ mất đi tất cả những tiện nghi, địa vị mà mình đang có. Hạnh phúc là cái gì đó vượt lên trên tất cả những điều này. Biển sẽ cho anh rất nhiều không gian và tự do. Ở đó anh sẽ thấy được chính anh. Chỉ có những người chưa từng thấy biển mới vướng mắc vào dòng sông.

- Cảm ơn anh đã chia sẻ điều này cho tôi. Nhưng tôi chưa biết anh là ai? Chàng hỏi. Giọt nước lạ mỉm cười, nhìn chàng âu yếm và trả lời:

- Tôi là một trong vô số những giọt nước ở đại dương. Tôi chính là giọt nước biển. Những gì tôi nói với anh là sự thật, thật như sự có mặt của tôi nơi đây. Tôi tin rằng sau khi nghe những lời này anh sẽ lên đường trở về biển. Khi anh đến biển thì những nhãn hiệu của dòng sông mà anh đang mang sẽ được tháo ra. Anh trở thành giọt nước

trong ánh nắng hay không? Những con cá đủ màu cũng đang vui đấy. Chị có thấy tàng lá của cây bàng xòe ra xanh tươi, mát mẻ hay không? Chị có nghe được tiếng gió rì rào qua rừng thông không? Chị có nghe con suối không ngừng hát ca hay không?

Dường như, những lời chú điệu Lang nói khiến chị Joanna có một cảm nhận mới sâu sắc với vạn vật trước mắt chị, nét mặt trở nên tươi sáng và rạng rỡ lạ lùng, đôi mắt sáng long lanh biểu lộ niềm hạnh phúc tràn đầy. Chị giống hệt một thiên thần với đôi mắt xanh và mái tóc vàng.

Điệu Lang nói tiếp:

- Thiên đường không phải chỉ có ở trong thánh kinh đâu. Thiên đường là đây. Nó không phải chỉ là cảnh đẹp thiên nhiên, mà thiên đường là hạnh phúc. Cảnh có đẹp tuyệt vời cách mấy đi nữa, nhưng nếu ta

bước chân của họ. Sao em không đi thiền hành với tăng thân?

- Em đang giữ chùa. Em muốn xuống đây thăm con suối rồi trở lên liền.

Chị nói tiếp:

- Chùa này đẹp một cách kỳ lạ. Em ở đây hả?
- Vâng! Em tu trong chùa này.
- Em là người may mắn nhất trên đời.
- Dạ vâng! Em biết thế.

Chị Joanna nhìn về hướng cổng tam quan cổ kính hiện lên nét hoa văn sau những tia nắng vàng lung linh. Chị nói:

- Chùa này giống như cõi thiên đường.

Lang đáp lời chị một cách trang trọng:

- Chùa này là thiên đường, chứ không phải giống thiên đường. Chị có thấy nắng vàng rơi từng hạt tên ngàn chiếc lá hay không? Chị có thấy hồ bán nguyệt đang lung linh

biển. Rồi tự do và hạnh phúc chân thật sẽ đến với anh. Về tới biển là về tới nhà. Anh thấy được chính anh. Có rất nhiều người đang mong chờ sự có mặt của tôi, vì vậy tôi phải đi tiếp. Xin tạm biệt anh ở đây.

- Nhưng làm sao tôi có thể gặp lại anh?

- Khi anh gặp lại chính anh thì anh sẽ thấy tôi.

Giọt nước biển trả lời.

Những gì mà giọt nước biển chia sẻ đã làm cái nhìn, cái hiểu về biển của chàng thay đổi hoàn toàn. Chàng lên đường đi ra biển. Không biết phải qua bao nhiêu thời gian mà chàng đã tới được biển. Trước mắt chàng là một vùng trời rộng lớn. Biển bao la hơn những gì chàng tưởng tượng nhiều. Và lạ thay! Khi ra đến biển thì màu của chiếc áo mà chàng đang mặc cũng thay đổi. Giờ đây chiếc áo của chàng đã chuyển sang màu xanh lam, màu của biển, màu của sự tự do.

Trong chàng giờ đây có ước muốn gặp lại người đã từng chỉ đường để nói lên lòng biết ơn. Nhưng chàng không biết tìm anh ở đâu. Chàng đang hỏi tưởng về quãng thời gian mà chàng từ dòng sông để trở ra biển. Chàng thấy rằng đường ra biển không có nhiều khó khăn lắm. Những khó khăn mà chàng phải trải qua không đến từ bên ngoài, nó đến từ trong chàng. Nó đến từ những nỗi lo lắng, hoang mang và sợ hãi. Phía trên cao, xa những áng mây trắng, hồng đang nhẹ trôi. Tâm hồn chàng bình an lạ. khoảnh khắc ấy, cái thấy của chàng sáng rõ như mặt trăng vào những đêm rằm không bị mây che phủ. Hình ảnh những gì đang diễn ra xung quanh chàng hiển hiện rõ trong chàng như chúng là. Chàng là một giọt nước biển, nhưng không gian trong chàng rộng lớn như cả đại dương. Chàng không nắm bắt bất cứ một vẻ đẹp nào đi ngang qua chàng. Vì vậy chàng đã tận

chùa. Chú lại bước tiếp theo lối thiền hành ven suối, lối đi thân thương đầy những viên sỏi nâu, có gió thông reo rì rào.

Lát sau, khi chú đã trở về đứng bên hồ bán nguyệt ngắm những chú cá đang thong dong trong nước, chị Joanna lại bước tới với dáng vẻ tươi vui. Điệu Lang hỏi chị:

- Chị có thích chùa này hay không?
- Chị thích lắm. Chị thích tất cả những gì ở nơi đây. Chị thích mấy cái hồ có hoa tím, con suối ca, nhà tranh lá, mái chùa cong, kiến trúc cổ, vườn cây xanh, lãng miếu xưa. Chị rất thích buổi lễ đang có trong chánh điện.
- Ở đây cũng có thiền hành ngoài trời nữa đấy. Chị có thấy tăng thân đang đi từng bước chân thanh thản hay không?
- Có! Hồi nãy, chị đã ngắm họ lâu lắm. Chị cảm nhận được sự bình an và thanh thoát tỏa ra từ

- Chào chị! Chị tên là gì? Chị đến từ nước nào?

Chị trả lời:

- Chị tên là Joanna. Chị đến từ Mỹ. Rất hân hạnh được nói chuyện với em.
- Chị có chụp được tấm hình nào chưa?

Nghe chú điệu hỏi như thế, chị Joanna tỏ vẻ lo ngại.

- Không biết chị có được phép chụp hình ở đây hay không?

Từ tốn, Lang thưa:

- Dạ được! Chị cứ tự nhiên. Chùa này chưa bao giờ cấm ai chụp hình.

Chị Joanna vui vẻ mỉm cười với chú điệu. Có lẽ, nụ cười của chị không chỉ vì sự có mặt và những lời nói dễ thương của chú, mà nụ cười luôn thấp thoáng nở trên môi chị. Điệu Lang mỉm cười, chú muốn để chị được tự nhiên đi tham quan

hưởng được tất cả những vẻ đẹp tròn đầy – vẻ đẹp huy hoàng của bình minh, vẻ đẹp rực rỡ của hoàng hôn. Cũng ngay giây phút ấy chàng thấy được người chỉ đường cho chàng. Chàng thấy được chính chàng. Chàng là một giọt nước của đại dương nhưng chàng cũng chính là đại dương.

Pháp, 29.07.2008

Pháp Nhật

Tảng đá thiêng

Năm xưa năm xưa, gần mấy mươi triệu năm về trước, trái đất còn chưa có loài người, chỉ có cầm thú sinh sống bên nhau hài hòa, dễ thương. Lúc ấy, trái đất còn nguyên vẹn sự tinh khôi, không bị ô nhiễm một chút nào cho nên cỏ rất ngọt, lá rất ngon. Các loài thú này ưa ăn cỏ, ăn rong rêu, ăn lá non ở các bụi cây.

Do bao nhiêu trận động đất dữ dội, do núi lửa bùng nổ liên miên và do sự va chạm của những tảng đá trời không lồ nên trái đất như một cơ thể non nớt của sự sống của một em bé đang sinh sôi nảy nở để trưởng thành. Bởi vậy, trái đất chưa có nhiều cây cối to lớn mà chỉ toàn là cỏ non, hoa dại, rong rêu và bụi nhỏ. Thế mà, không hiểu vì sao lại có một cây sồi thật to lớn, che rộng mấy mươi mẫu đất. Hồi đó, vòm khí quyển vừa mới

Thiên đường

Vừa đi tới cổng tam quan, Diệu Lang nghe một chị du khách nước ngoài nói với anh xích lô:

- Cảm ơn anh đã đưa tôi tới đây. Chùa này đẹp lắm. “Thank you for bring me here. This pagoda is so beautiful.”

Người du khách bước vào cổng tam quan với nét mặt tươi vui hạnh phúc. Có lẽ vẻ đẹp thanh tịnh, trong sáng của không gian chùa thu hút chị rất nhiều và trên tay chị đã cầm sẵn máy chụp hình. Chú diệu Lang mỉm cười, nhìn chị một cách thân thiện.

Lang hỏi:

bọn thú, biết rằng đứa bé đã không giữ lời hứa. Ông đưa chiếc đĩa thần lên cao, đọc thầm một bài thần chú rồi dùng chiếc đĩa múa một điệu thật lạ kỳ, thì tất cả đồ chơi và các loài thú của cậu biến mất hết.

Bỗng chốc, cậu mất tất cả. Bút thần không còn nữa. Cậu bé ân hận quá! Quý đầu gối xuống đất, thành khẩn cầu nguyện và xin chuộc tội với ông tiên. Nhưng, không bao giờ ông tiên còn hiện về nữa.

*Hết.
Lang*

hình thành cho nên trái đất còn lạnh lắm, nhất là vào lúc ban đêm. Cái lạnh băng giá tê buốt thấu xương! Các loài thú vật thường nướng nấu, sinh sống bên nhau cho ấm áp ở dưới gốc cây cổ thụ này. Con nai nằm ngủ một bên con cọp. Con thỏ ngủ trên vai con chó sói. Con chim đậu trên thân hình con rắn. Nghĩa là tất cả mọi loài thú vật sống chung hoà hợp bên nhau như anh em ruột thịt. Cạnh bên cây sồi vĩ đại lại có một tảng đá cổ (the ancient rock), chỉ lớn bằng con sư tử nhưng hình thù kỳ lạ, dung mạo khả ái, đoan nghiêm. Không ai biết rõ tảng đá này có mặt từ lúc nào? Có thể nó ngồi dưới gốc cây cổ thụ này không biết bao nhiêu triệu năm rồi. Có thể tuổi đá cũng là tuổi của trái đất. Mỗi buổi sáng tinh sương, tảng đá thường phát ra ba âm thanh kỳ diệu. Đó là “hãy im lặng”, “hãy bình tĩnh”, “hãy bên nhau” (be silence, be still and be together). Âm thanh vang

dội đầm ẩm và thiêng liêng đến mức nào! Mỗi lúc như thế, các loài thú thức dậy lắng lòng để nghe tiếng đá. Chẳng ai bảo ai, tất cả loài thú ngồi yên vừa theo dõi hơi thở, vừa nhìn mặt trời lên, vừa nghe tiếng đá thì thầm. Ngày nào cũng như ngày nào, chúng thức dậy đúng lúc âm thanh kỳ diệu ấy vang lên. Nhờ thế, tâm hồn loài thú trở nên hiền lành và hồn nhiên như tuổi thơ.

Sau khi ông mặt trời vừa ló ra khỏi dãy núi, bọn thú cùng nhau đi tìm thức ăn ở các ngọn đồi xa xa, ở nơi các con sông và nơi các bến nước. Thịnh thoảng dừng lại, chúng vui chơi, đùa giỡn, đuổi bắt với nhau một cách thích thú, hồn nhiên, vô tư như các em thiếu nhi bây giờ. Con sư tử đuổi theo con nai. Con thỏ ngồi trên lưng con cọp. Con sóc đu nơi hai chân của con chim đại bàng để bay lên cao. Bọn thú chơi đùa với nhau thật vui vẻ và hạnh phúc. Tiếng cười, tiếng nói vang lên đến

Cậu dùng nhiều thì giờ chăm sóc cho từng con thú. Nhưng, gần đây, nghe các bạn bảo: “Trò chơi điện tử mới hấp dẫn nhất.” Thế là, cậu vẽ ra các trò chơi điện tử. Nào là giết nhau, đánh nhau, múa kiếm, phim chương, ngựa thần, người máy, xe tăng, máy bay, phi thuyền,... Cậu đam mê hết cỡ các trò chơi điện tử này. Cậu chơi ngày, chơi đêm, bỏ luôn cả ăn, uống, ngủ nghỉ. Cậu cảm thấy chán nản các trò chơi với các loài thú vật, giờ cậu thấy các trò ấy sao mà tầm thường quá! Hơn nữa, cậu cũng không có thì giờ chăm sóc cho bọn thú. Cậu bận chơi ‘game’ suốt ngày. Chúng không có thức ăn nên đói meo. Chúng không có uống nước nên khát lắm. Vậy mà, cậu đâu có thèm để ý. Cậu đánh mất lòng biết ơn và sự trân quý đối với những gì mình đang có. Các con thú đói quá và khát quá nên chúng kêu la om sòm một cách thảm thiết. Ông tiên ở trên cao nghe tiếng kêu la của

- Dạ vâng! Con xin ghi nhớ lời căn dặn của ông. Con cảm ơn ông!

Vừa mới nói xong, ông tiên biến mất. Cậu cứ tưởng là mình đang ở trong giấc mơ. Sáng mai thức dậy. Cậu bé giật mình kinh ngạc! Cây bút thần đang nằm ở trong lòng bàn tay của cậu. Mừng quá! Cậu vẽ thử. Cậu vẽ con ngựa thì con ngựa hiện ra trước sân nhà. Nó hí lên một tiếng dài. Sung sướng quá! Cậu chạy ra sân vuốt ve con ngựa, cho con ngựa ăn cỏ và uống nước fountain, tức là nước suối. Cứ như thế, ngày nào, cậu cũng vẽ một vài đồ chơi hoặc vài con thú. Một thời gian không lâu, cậu có thật nhiều đồ chơi trong phòng như búp bê, xe điện, chiếc cầu... Cậu cũng có nhiều loài thú vật, chứa đầy cả sân nhà như ngựa, chó, lạc đà, khỉ, dê, gà, vịt, chim chóc... Lúc ban đầu, cậu biết quý đồ chơi và các loài thú vật. Cậu dành nhiều thì giờ chơi với đồ chơi của mình.

tận trời xanh. Chúng yêu thương nhau, bảo hộ cho nhau, ăn chung, ngủ chung thật là dễ thương.

Một hôm, con nai ham chơi, chạy nhanh quá nên bị trượt chân chảy máu, vì vậy nó phải cà nhấc cà thọt đi tìm một nơi yên tĩnh để trị thương. Các bạn khác vẫn còn tiếp tục chơi các trò chơi hấp dẫn. Chỉ có con cọp cảm thấy bất an trong lòng. Lần đầu tiên, cọp ngửi được mùi tanh của máu, và cơ thể của nó chuyển biến, rung động dữ dội, có một sự thèm khát mãnh liệt đang xảy ra trong lòng. Tự nhiên, nó muốn vồ lấy con nai đang bị thương. May quá, nó dừng lại được cái ý tưởng ấy. Con nai là bạn thân của nó mà. Con cọp không thể nào hiểu nổi cái cảm giác quái lạ này. Con cọp đang đau khổ bởi sự thèm khát mạnh mẽ này, do đó nó tìm một nơi yên tĩnh để ôm ấp để chờ che. Nó đi đến bên bờ hồ vừa ngồi xuống vừa thở để xét lại lòng mình. Hơi thở tuy có phần hỗn

hẽn nhưng cũng đủ làm cho nó bình an trở lại. Nó nhớ tới những ngày anh em sống bên nhau, chơi đùa với nhau, ngủ chung dưới gốc cây, thương yêu nhau như thể tay chân. Nó sức hiểu ra rằng tại sao tảng đá thường phát ra ba âm kỳ diệu là “hãy im lặng”, “hãy bình tĩnh”, “hãy bên nhau”. Hãy bình tĩnh! Đúng rồi. Hãy bên nhau bởi vì nó thương con nai lắm. Tuy hiểu như thế, nhưng sự thèm thuồng này sao mà mạnh quá! Con cọp tiếp tục ngồi yên theo hơi thở để làm lắng xuống cảm xúc thèm thuồng này. Cọp đâu có ngờ rằng tâm trạng của báo, hổ, gấu, rắn cũng như thế. Các bạn hình như cũng đang ngồi im lặng, bình tĩnh mà ôm ấp cảm xúc như con cọp. Lần đầu tiên người được mùi máu, các loài thú này đều cảm thấy nóng nóng trong cơ thể, có một sự chuyển động âm thầm trong xương thịt. Bọn thú răng nhọn này bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ mỗi khi tới gần nhau,

Ông nói:

- I am a wizard. I can make magics. Nghĩa là “ta là ông tiên. Ta có thể làm phép lạ.” Sao con cứ gọi ta hoài mãi như thế? Có chuyện quan trọng không con?

Mừng quá! Cậu vừa xúc động, vừa hồi hộp trả lời:

- Con buồn lắm ông ơi! Không có ai muốn chơi với con hết. Ba mẹ con cứ bận làm việc suốt cả ngày. Gần tối, họ mới về. Ăn cơm qua loa là cả nhà đi ngủ hết. Con muốn có nhiều đồ chơi và nhiều thú vật.
- Tội nghiệp con chưa! Đây! Ta cho con cây bút thần này nhé. Con muốn gì thì hãy dùng nó mà vẽ. Vẽ một cái là phép lạ sẽ hiện ra ngay. Nhưng, ta cảnh cáo với con là vẽ gì thì phải sống hết lòng với nó. Con có làm được như vậy hay không?

Bút thần

Có một cậu bé thích mơ. Cậu mơ có nhiều đồ chơi. Cậu mơ có nhiều thú vật. Cậu tin tưởng vào ước mơ của mình. Nghe nói, bên Tây phương có ông tiên có thể làm ra phép lạ bằng chiếc đũa thần. Từ đó, đúng vào lúc hoàng hôn xuống, cậu đều cầu nguyện cho giấc mơ của mình một cách tha thiết, cho đến lúc lên giường đi ngủ: “*Mong sao cho ông tiên hiện ra!*” Đó là ước mơ, giấc mơ, là lời cầu nguyện. Cậu cố gắng đưa lời cầu nguyện này vào trong giấc mơ. Cậu cầu nguyện liên tục như thế trong suốt thời gian dài một năm mà không hề nản chí. Một hôm, đang quỳ gối cầu nguyện bên cửa sổ. Bỗng nhiên, cậu bé chợt thấy một luồng ánh sáng từ xa xẹt mạnh, bay thẳng vào trong phòng ngủ. Ngược đầu lên, cậu bé trông thấy ông tiên.

có một chút gì bất an, sợ hãi, lo âu trong lòng đối với các con thú khác. Đặc biệt, chúng cảm thấy có một sự thèm khát đang sôi sục trong thân thể cho nên nước miếng cứ tuôn trào ra. Cũng như thế, các con thú nhỏ bé hiền lành cảm thấy sợ sệt các bạn to lớn hơn. Không biết tại sao cái nhìn của anh cọp sao hung dữ quá. Cái nhìn của chó sói sao mà đáng nghi quá. Do vậy, các con thú bé nhỏ, hiền lành này bắt đầu lánh xa các bạn to lớn kia.

Một hôm, tụi nai, sóc, thỏ tìm thấy một con cá bị ai ăn hết thịt chỉ còn bộ xương sườn. Chúng cảm thấy tội nghiệp cho con cá! Lá non trên các bụi cây cũng thiếu người hái ăn. Bãi cỏ non chẳng còn ai vui chơi như ngày trước nữa. Cái hồ mát mẻ bên kia đồi cũng ít người bơi lội hoặc qua lại. Không khí quanh đây có vẻ không được an ổn lắm. Từ đó, chúng bắt đầu lánh xa, không còn trở về ở bên cội cây cổ thụ nữa. Các con thú dữ khác

như cọp, beo, gấu, chó sói bắt đầu rình bắt các con thú bé nhỏ, hiền lành. Họ bị cơn thèm khát chinh phục và quên đi tình bạn bè, nghĩa anh em. Họ nghe theo tiếng gọi của bản năng, tập khí của chủng loại để rình bắt các bạn hiền lành, yếu đuối đã một thời sống bên nhau dưới gốc cây cổ thụ.

Cây sồi vẫn còn đó đang dang rộng tàng cây che chở cho muôn thú. Tầng đá cổ vẫn đứng yên bất động và mỗi buổi sáng vẫn thường phát ra ba âm thanh vi diệu, nhưng các con thú kia không còn có khả năng để lắng nghe các âm thanh ấy nữa. Một bên sợ hãi có xa lánh, một bên thèm thuồng rình rập đã chi phối hết tâm hồn của họ. Từ đây, trái đất xinh đẹp này không còn nghe tiếng cười đùa, vui chơi của các loài thú nữa, thay bằng những tiếng kêu la, than khóc của sự tàn nhẫn bởi lòng tham lam.

tung lên không trung như lần trước. Vì vậy nó đã đậu trên nhánh phong lan một cách bình an và nhìn cô bé mỉm cười. Rồi nó lại nghe thấy tiếng hát ở đâu đó vọng lại thêm lần nữa:

Em đừng sợ sâu nhé
Sâu sẽ hóa bướm thôi
Cũng như khổ đau vậy
Mang hạnh phúc cho đời.

Pháp Nhật

Ở đầu kén đã xuất hiện một lỗ nhỏ. Chỉ còn một giai đoạn cuối cùng này thôi là nó sẽ lột xác, và một chú bướm xinh đẹp xuất hiện. Bỗng đâu đó có tiếng hát vang lên:

Chú sâu xấu xí kia
Chú bướm xinh đẹp này
Tuy hai mà lại một
Cuộc đời ôi lạ thay

Rồi từ từ nó cũng vượt qua giai đoạn cuối cùng. Nó tung đôi cánh sắc sỡ nhiều màu lượn ba vòng xung quanh chiếc kén. Nó bay lên cao rồi hạ xuống thấp như thể nó đang cảm ơn đất trời đã tạo ra sự hiện hữu màu nhiệm của nó.

“Mẹ ơi! Có chú bướm xinh đẹp đang đậu trên hoa phong lan kia. Con thích quá! Mẹ dừng lại cho con xem chút đi”. Nó nghe rất rõ những lời mà cô bé đang nói với mẹ. Nó biết giờ đây cô bé không còn sợ nó nữa và nó cũng sẽ không bị hắt

Giọt nước màu xanh

*Tặng các sư chú, sư cô đang bị cô lập khắp nơi trên quê hương.
Các em hãy nhớ mình là nước. Dù ở dòng sông nào, con suối nào, khe nước nào, mình vẫn là nước, là H₂O. Hãy thở ý thức, mỉm cười cho tươi và bước chân tinh lặng là có đủ hành trang để sống đời tu hành. Quê hương đại dương đang chờ ta trở về.*

Tâm sự của giọt nước màu xanh.

Em là giọt nước màu xanh. Tên em là Thanh Thủy. Thân em bé bỏng và mong manh, nhưng em có thể long lanh màu nắng. Em biến ra hơi nước và trở thành một phần của mây. Em có khả năng hòa nhập lạ lùng. Có lúc, em thấm vào cánh hoa để làm cho đóa hoa tươi thắm. Có khi, em vươn lên trên chiếc lá để lấp lánh với ánh nắng mặt trời. Em có thể hòa vào dòng sông, con suối, khe nước, rừng cây, ruộng vườn... Lòng em

không loại trừ bất cứ một hiện tượng nào trong sự sống. Tâm em trong suốt như pha lê, và em thường phản chiếu những đám mây trắng và cả bầu trời xanh thăm thẳm. Đó là bài ca, mà em hát cho các anh chị nghe, nhờ một cuộc hành trình gian nan, đầy thử thách đi tìm lại quê hương.

Em thật là diễm phúc được trôi theo dòng sông lam một cách thong dong, thoải mái. Em gặp dòng sông này ở trên đỉnh núi cao từ mấy năm về trước. Dòng sông thường khuyên bảo em: “Giọt nước ơi! Em cứ an tâm. Thế nào, chúng mình cũng sẽ ra tới biển cả. Và, dòng sông tiếp tục ca ngợi vẻ đẹp tuyệt vời của biển cả. Dòng sông nói thật hay ho, thật tài tình. Dòng sông ca hát:

Biển là bao la, vĩ đại. Biển là bình đẳng, tự do. Biển là từ bi, bác ái... Biển có san hô, mã não, ngọc trai. Biển có hàng vạn loài đang sinh sống và có hàng ngàn con sông trở về với nó. Giọt nước

thấy được những nguyên nhân gây ra những khổ đau đó và tìm cách chuyển hóa chúng.”

Những lời chia sẻ của chú bướm về một con đường đã giải tỏa cho nó rất nhiều những bế tắc, giúp cho nó thấy được một hướng đi. Nó đã làm một cái kén và chui vào trong đó. Giờ đây nó đang ở trong kén. Nó ở trong kén không phải là để trốn tránh mọi người, mà nó muốn dành trọn thời gian còn lại để đối diện với chính nó, để thấy cho rõ mặt mũi đích thực của nó.

Nó thấy mình có rất nhiều chuyển hóa khi ở trong kén. Thời gian yên tĩnh khi ở trong kén đã cho nó rất nhiều bình an, nhưng nó cũng cần phải phá bỏ luôn chiếc kén để đạt được niềm bình an và vẻ đẹp toàn vẹn. Đó là những gì mà chú bướm đã dặn nó trong những giây phút cuối cùng trước khi bay đi.

được con người đích thực của mình. Anh đã may mắn thấy được con đường. Vẻ đẹp đích thực sẽ không đến từ những gì hào nhoáng bên ngoài. Nó đến từ bên trong, bên trong những tâm hồn đẹp, trong sáng và thánh thiện. Và con đường chuyển hóa là con đường đã từng giúp anh có được vẻ đẹp và sự bình an như ngày hôm nay. Con đường đó không dành riêng cho anh, mà nó dành cho tất cả mọi người, cho những ai muốn đạt đến một vẻ đẹp đích thực và toàn vẹn.”

- “Vậy anh chỉ cho em cách để đi trên con đường đó đi.”
- “Chỉ cho em con đường, đó cũng chính là lý do mà anh có mặt với em hôm nay. Con đường chuyển hóa là con đường tìm lại với chính mình, đối diện với tất cả những khó khăn, khổ đau và bế tắc của bản thân, để

có biết không? Sông thì có nhiều tên, nước thì có nhiều vị, nhưng khi nhập vào biển cả thì nó không còn tên riêng nữa và chỉ có một vị mặn. Cái mặn của biển là cái vị mặn mà, bao la, độ lượng....

Dòng sông lam ca ngời biển cả hết lời, nhưng giọt nước vẫn còn ngơ ngác, chưa hiểu, vì những ý niệm này thật là mâu nhiệm, cao siêu, trừu tượng. Giọt nước muốn tự mình chứng nghiệm về biển, cho nên nó còn có nhiều thắc mắc. Nhưng vì còn bé quá, nên nó cứ nhớn nhợ, vui chơi, ca hát cho thỏa thích. Giọt nước tự nhủ từ từ thế nào mình cũng hiểu về biển, thế nào mình cũng nếm được vị mặn mà của nó, thế nào mình cũng hòa nhập với các dòng sông và quan hệ hơn hết là mình sẽ trở thành biển cả. Nghĩ tới đây, giọt nước cảm thấy sung sướng. Nó nhảy tót lên cao làm nước tung tóe ra mà lấp lánh với nắng hồng.

Nhiều lúc, giọt nước cảm thấy thương yêu tất cả các giọt nước khác trong dòng sông đến thiết tha! Yêu thương như yêu chính mình. Các giọt nước anh, chị và em cứ kề cận bên nhau, tâm sự thâu đêm, vui hát reo cười, lại còn đưa đẩy nhau đi theo một dòng. Giống như hình ảnh người chị cầm lấy tay của người em để đi chơi. Thật là dễ thương! Mỗi ngày, giọt nước chọn nơi yên tĩnh, không có dòng chảy siết để lắng nghe tiếng hát thì thầm từ hai bên bờ. Con sông này hát thật hay. Giọng ca của nó thật là màu nhiệm. Nó hát mãi không ngừng nghĩ những bài ca yêu thương với âm điệu thanh tao, lên tiếng kêu gọi hòa bình, xây dựng tình anh em... Giọt nước cảm thấy may mắn gặp gỡ được dòng sông như vừa mới sinh ra thêm một lần. Giọt nước có cảm tưởng là mình đã từng sinh ra hàng vạn lần rồi. Lần này, dòng sông lam nuôi dưỡng, thương yêu và chăm sóc cho nó. Giọt

nhàng nói với nó. Nó rất ngạc nhiên khi nghe chú bướm nói từ “tổ tiên của chúng ta”. Nó hỏi:

- “Ý anh là ...”

Dường như hiểu được điều nó muốn hỏi, nên chú bướm ôn tồn nói tiếp.

- “Đúng vậy, em và anh cùng một nguồn.”

- ... ?

- “Trước đây anh cũng từng trải qua những khổ đau, mặc cảm như em bây giờ. Anh từng bị người ta xa lánh, hắt hủi. Anh cô đơn, thậm chí có khi anh nghĩ mình sẽ tìm đến cái chết, hoặc sống một đời sống buông thả như những chú sâu ở các vùng tối, nơi luôn có những tiếng nhạc vang rền của đé đэм, và tận hưởng những cảm giác lân lân tuyệt đỉnh của những chiếc lá say. Nhưng em biết không? Anh đã may mắn nhận ra

lượn đến những phương trời cao rộng mà nó hằng mong ước.

Nó cũng muốn có được vẻ đẹp ít ra là hơn hình dáng của cơ thể nó bây giờ. Nó không dám mơ ước là nó sẽ đẹp như những chú bướm, vì mặc cảm xấu xí trong nó hãy còn quá lớn.

Sau khi ăn xong vài chiếc lá, nó nằm yên và thiếp ngủ đi. Trong giấc ngủ nó nghe có ai đó đang gọi nó. Nó căng mình thức dậy. Bên cạnh nó là một chú bướm đang đứng âu yếm nhìn nó. Nó hạnh phúc lắm vì hôm nay nó được thấy thần tượng của nó – Một chú bướm xinh đẹp. Trong giây phút ngỡ ngàng đó nó không nói được gì. Nó chỉ yên lặng và ngắm nhìn.

- “Anh muốn thông báo cho em một tin vui. Tổ tiên của chúng ta đã nhận được những lời ước của em, và đã cử anh đến để hướng dẫn em đi tiếp lộ trình còn lại.” Chú bướm nhẹ

nước học cách sống hòa hợp để cùng anh chị em hát ca, uốn lượn và tuôn chảy về đại dương. Nhưng trước hết, giọt nước muốn hiểu mình là ai? Vì thế, nó thường ngồi yên bên bờ sông tĩnh lặng. Chảy lững xãng hoài mãi, giọt nước cảm thấy mệt! Cố nhiên, ai cũng muốn ra tới đại dương, nhưng mình nên đi thông thả, vừa đi vừa chơi, để thưởng thức hoa thơm cỏ lạ ở hai bên bờ và nơi những cánh đồng xa.

Có lúc, giọt nước nhìn lên trời cao, và nó thấy mây trắng đang bay. Không biết mây trắng là ai mà xinh đẹp như một nàng tiên. Mây có thể bay chơi tự do trên bầu trời mênh mông. Mây có thể biến hình, đổi dạng như một nhà họa sĩ. Ước gì mình có thể trở thành mây thì vui biết mấy. Có những đêm, giọt nước ngủ không được. Theo thói quen, nó nhìn lên bầu trời cao và thấy quá nhiều sao. Sao lấp lánh suốt đêm như reo cười, như soi

sáng. Giọt nước muốn làm quen với sao đêm, nhưng sao ở xa quá, còn xa hơn cả mây trắng thì làm sao gặp nhau đây! Không biết sao có hiểu được tấm lòng bầu bạn của mình không nhỉ? Nghĩ vẫn nghĩ vợ nên giọt nước không thể nào đi vào giấc ngủ. Cuộc đời này có nhiều chuyện mà mình chưa biết, nhưng nó đâu có quan trọng. Quan trọng là hiểu được chính mình. Giọt nước tự hỏi: Mình từ đâu đến đây? Đây là duyên nguyên? Đây là bản thể?

Có phải mình đến từ dòng sông này không? Không! Rõ ràng là mình gặp dòng sông lam cách đây mấy năm. Lúc ấy, mình là một giọt nước xanh đang ham chơi la cà và bỗng nhiên rơi tuột xuống dòng sông. Mình đã hiện hữu từ trước rồi. Thế thì, mình là ai? Có một hôm, sương ở phương nào kéo về bay la đà lướt qua rừng thông. Và, sương đọng lại trên mỗi chiếc lá thông để lấp lánh chào đón

những nhánh nơi có những chiếc lá non ngọt, mềm. Nó ăn nhiều lắm, và nó lớn rất nhanh. Sau cái lần nó bị hất tung lên cao, nó thấy mình có một mặc cảm là xấu xí, là dễ sợ. Vì vậy nó dễ dàng phản ứng và làm đau khổ bất cứ ai đến gần mà vô tình chạm phải nó. Nó không muốn làm người khác sợ, nó không muốn ai phải xa lánh khi gặp nó cả. Nhưng chính sự mặc cảm đang lớn dần trong nó ngăn nó đến với mọi người và ngăn mọi người đến với nó.

Thần tượng của nó là những chú bướm xinh đẹp. Nó say mê, chiêm ngưỡng những chú bướm không chỉ vì đôi cánh đẹp rực rỡ mà còn vì sự bình an, nhẹ nhàng toát lên từ những gì bên trong, xa thẳm. Bỗng trong nó xuất hiện một ước muốn lớn lao. Nó muốn trở thành một chú bướm. Nó muốn có được sự bình an, nhẹ nhàng và tự do bay

Chú sâu xấu xí

Nó không có khái niệm gì về sự đẹp xấu của cơ thể nó cho đến một hôm nó nghe thấy tiếng la thất thanh của một bé gái “mẹ ơi! ghê quá ... mẹ ơi, con sợ”. Khi đó nó không tin là người ta sợ nó. Nó nghĩ chắc cô bé đó sợ một cái gì khác, nhưng mẹ của cô bé đã dùng cây hắt nó đi nơi khác. Bị tung lên không trung rồi rơi xuống đất. Nó thấy cơ thể nó rã rời, đau đớn. Nhưng vẫn không đau đớn bằng khi nó biết nó xấu xí, và mọi người ghê sợ. Nó bò đi trong cô đơn, buồn tủi và cuộn tròn thân lại ở một góc cây.

Sáng hôm sau, nó cảm thấy cơ thể đói khủng khiếp, đói đến nỗi nó có thể ăn hết một chiếc lá trong vòng vài phút. Thế là nó bò lên cây, bò ra

bình minh. Cảnh tượng này thật là tuyệt! Vậy, hạt sương là mình chăng? Không! Bởi một phần nhỏ của hạt sương thấm vào lá, nhưng giọt sương vẫn long lanh trong nắng. Đợi mặt trời lên cao, hạt sương tan thành mây khói. Như thế, sương không phải là mình. Ô hay, mình là mây. Nếu là mây thì sương sương làm sao! Mình có thể bay chơi trên bầu trời xanh. Nhưng, mây là sự tụ hội của hơi, khói và sương. Như vậy, mình là hơi, là khói, là sương sao? Có thể! Nếu mình là khói, là hơi thì mình có thể lan tỏa lên cao đến tận trời xanh để biến thành mây. Mây trắng có thể là mình lắm. Khi nào có đủ điều kiện, có hơi, có khí, có chất lạnh, có gió thì mây sẽ biến thành cơn mưa rơi xuống lòng đất. Thế là, mình là giọt mưa. Ôi! Là giọt mưa thì vui biết mấy, và mình có thể ca hát, rơi lách tách trên từng chiếc lá, đong đưa trên mỗi đọt cây. Mưa sẽ đi vào lòng đất, rùng cây, dòng

sông, con suối, biển cả... Cuối cùng, mình là tất cả. Mình có mặt trong dòng sông, con suối, rừng cây, hơi nước, khói sương. Giọt nước có cảm giác hình như nó bắt đầu hé mở được cánh cửa bí mật của uyên nguyên. Có một điều chắc chắn đó là; nó là nước. Mặc dù thân giọt nước có mong manh gì nữa thì nó vẫn là nước. Cuộc đi tìm nguồn gốc của giọt nước thật là phiêu lưu, mạo hiểm, nhưng thú vị vô cùng.

Cuộc đời của giọt nước đâu êm xuôi như thế! Một hôm có một cơn bão tố lớn. Mưa tầm tã. Nước nguồn trên núi tràn về cuộn cuộn nhập vào dòng sông. Dòng sông lam không còn là dòng sông năm xưa nữa. Bây giờ, màu xanh của nó biến thành màu vàng đục của mưa nguồn. Dòng sông bị ngập lụt dữ dội và nước sông tràn lan khắp nơi. Tội nghiệp cho nó, nhưng tội nghiệp nhất là giọt nước. Giọt nước bé bỏng quá, yếu

tìm thấy nước. Chúng ta hãy học cách nhìn này dưới con mắt của khổ đau và hạnh phúc. Chúng ta cũng sẽ thấy tương tự. Bạn sẽ không bao giờ nếm được mùi vị của hạnh phúc nếu như bạn chưa từng khổ đau. Cũng như bạn sẽ không cảm thấy có thức ăn là một hạnh phúc lớn nếu như bạn chưa từng bị đói. Với cách nhìn này, chúng ta có thể biến tất cả những khổ đau của mình thành chất liệu nuôi dưỡng hạnh phúc.

Pháp Nhật

năm nữa đến khi có con người xuất hiện, nhưng vẫn chưa có ai khám phá ra: Nước với Lửa là một.

Bạn là người của thế kỷ hai mươi mốt. Tôi sẽ dành sự khám phá này cho bạn. Không khó lắm đâu, chỉ cần phân tích cấu tạo của phân tử nước (2 hidro + oxi), bạn sẽ thấy được ngay. Hidro là một chất cháy, Oxi là một chất duy trì sự cháy. Nhưng khi chúng kết hợp với nhau thì sẽ tạo thành phân tử nước như bạn đã biết.

Những hiện tượng mà chúng ta nhìn thấy dường như chúng có vẻ mâu thuẫn với nhau, chống đối nhau. Nhưng nếu ta chịu khó nhìn sâu hơn chút nữa, ta sẽ thấy rằng chúng có trong nhau như nước với lửa vậy. Lửa làm nước bốc hơi. Nước có khả năng dập tắt lửa. Nhưng nước với lửa vẫn là một. Ngoài nước chúng ta không thể tìm thấy lửa. Ngoài lửa chúng ta cũng không thể

đuổi quá, nên nó bị nước nguồn làm ngộp thở. Màu nước không còn trong xanh và mặt nước hết long lanh màu trời. Tuy nhiên, giọt nước vẫn cố bám chặt lấy dòng sông. Giọt nước tin tưởng dòng sông vĩ đại này có thể che chở, nâng niu và ôm ấp cho nó. Dòng sông có sức mạnh nên nó cứ tiếp tục trôi chảy. Nó hòa mình vào nước lũ và có khả năng làm lắng đọng những lớp phù sa để hóa thành màu xanh nguyên thủy. Nhưng trong lúc chiến đấu với mưa nguồn, dòng sông quên đi giọt nước. Giọt nước bị xô đẩy, bỏ rơi và trôi vào con suối nhỏ. Giọt nước không có trách móc, hờn dỗi gì dòng sông. Đó là chỉ tai nạn của cơn lũ lụt. Nước nguồn về mạnh quá nên dòng sông bị ngập tràn. Thế thôi! Ai có thể trách được thiên tai, lũ lụt.

Giọt nước bắt đầu học cách sống của con suối nhỏ. Con suối này chảy thì thầm, nhưng nó

biết hát ca. Những giọt nước trong con suối không mạnh mẽ, không tự tin như các giọt nước của dòng sông lam, nhưng chúng cũng đi bên nhau, kề cận với nhau, tâm sự cùng nhau và biết ngồi yên để nghe tiếng vỗ đôi bờ. Con suối này biết nói tiếng thanh tao và cũng ca ngợi về biển cả. Nó nói:

- “Giọt nước có biết không? Chúng mình vốn có nguồn gốc từ biển cả. Kiếp xưa của chúng mình đã từng là biển rộng, trời cao. Chúng mình từng là mây, là mưa, là sương, là gió, là sông, là biển. Vì nhân duyên và nghiệp lực nên kiếp này chúng mình làm con suối nhỏ. Tuy bé bỏng, nhưng chúng mình cũng là nước, mà bản chất của nước là H_2O . Giọt nước ơi! Em có còn mặc cảm là nhỏ bé chầy từ từ trôi chậm chậm nữa không? Chị hứa với giọt

những hạt giống đầu tiên đều đã trưởng thành. Rồi mỗi hạt giống ấy sinh sản ra nhiều hạt giống con. Cứ thế các hạt giống thế hệ này tiếp nối các hạt giống của thế hệ trước mà duy trì, lớn lên và phát triển. Anh Gió cũng không quên nhiệm vụ của mình là đưa các hạt giống đi xa và trải rộng. Không bao lâu toàn bộ trái đất được phủ một màu xanh. Rồi muôn thú xuất hiện.

Như vậy là công cuộc kiến tạo sự sống ở trái đất hoàn thành. Tình bạn của nước và lửa càng thắm thiết hơn xưa. Hai người bạn nắm tay nhau, trong phút chốc tan biến vào nhau. Nước và Lửa đã trở thành một biểu tượng đẹp của tình bạn. Bất cứ người nào nhìn vào Lửa cũng đều thấy sự có mặt của Nước. Và bất cứ người nào nhìn thấy Nước cũng đều thấy sự có mặt của Lửa. Nước và Lửa bấy giờ không còn là hai thực tại tách rời nhau. Điều bí mật này trải qua hàng triệu triệu

Bàn tính xong, Lửa dùng sức nóng đưa Nước lên cao. Nhận được sức nóng của lửa, Nước từ từ hóa thành hơi và bay lên. Bay lên trên cao nước tạo thành những cụm mây. Nước đã nhờ anh Gió đem những hạt nước trong người mình rưới khắp tất cả những hạt giống được chị Đất đang nâng niu và ôm ấp. Từ khi có những hạt giống, tình tình chị Đất đã thay đổi hẳn. Chị luôn vui vẻ và hát lên những bài ca yêu thương. Chị Đất chăm sóc cho những hạt giống như là một người mẹ đang chăm sóc cho những đứa con thân yêu của mình. Các hạt giống đã từ từ lớn lên. Các hạt giống hiểu và cảm nhận được những tình cảm mà chị Đất dành cho mình. Không biết từ lúc nào, các hạt giống đã gọi chị đất là mẹ - Đất Mẹ.

Ngày qua ngày, với sự chăm sóc cần mẫn và thương yêu của chị Đất, của đôi bạn nước và lửa các hạt giống đã lớn lên rất nhanh. Giờ đây tất cả

nước: Trước sau gì, chúng mình cũng sẽ ra tới biển.”

Giọt nước tin lời con suối, nhưng nó vẫn nhớ về dòng sông. Dòng sông lam sao mà vĩ đại! Ai ai cũng biết tới dòng sông ấy. Giọt nước còn nhớ rõ: Nó đã từng hãnh diện trôi bên dòng sông trong lúc hàng vạn người muốn chiêm ngưỡng và ca ngợi về vẻ đẹp của nó. Dòng sông lam thật đáng ca ngợi, bởi nó thường ca bài ca thương yêu, tha thứ và bao dung. Có lúc, giọt nước cảm thấy tự hào và cố ý ngưỡng mặt lên trời với vẻ sung sướng. Nghĩ tới đây, nó có cảm giác xấu hổ, vì người ta ca ngợi dòng sông, chứ ai thềm ca ngợi giọt nước. Nó chỉ là giọt nước mong manh. Vậy mà, nó vẫn muốn trở về với dòng sông, không phải vì được nhiều người ngưỡng mộ, mà vì nó thương dòng sông. Có lần, nó muốn chạy trốn con suối nhỏ, nhưng làm sao đi trốn đây. Giọt nước cần phải có

con suối hay dòng sông mới có thể trôi chảy, xuôi dòng, hiện hữu được. Ước gì mình có thể lên bờ để đi bộ như mọi người.

Con suối biết tất cả tâm tư của giọt nước, nhưng nó không trách móc. Nó vẫn kiên nhẫn, chấp nhận và chờ đợi sự tĩnh ngộ của giọt nước. Bản tính chung của mọi loài là “đứng núi này trông núi nọ.” Cứ nghĩ rằng chỉ dòng sông lam mới là duy nhất, mới là cao thượng.

Một hôm, con suối nhỏ gặp một dòng sông khác. Nước trong hơn, dòng chảy siết hơn, cho nên giọt nước cảm thấy phấn khởi vô cùng. Nó cứ tưởng dòng sông này là dòng sông lam của nó.

Nó liền hỏi:

- Chị có phải dòng sông lam ở niềm Tây phát xuất từ dãy núi Hy Mã Lạp Sơn hay không?

Dòng sông dịu dàng trả lời:

gia. Chị Đất có khả năng cất giữ tất cả các loại hạt giống, còn anh Gió thì có khả năng đưa những hạt giống đi xa. Như vậy, chúng ta phải đi đến nhà của anh Gió và chị Đất để chia sẻ về vấn đề này”. Sau khi được sự chấp nhận của anh Gió và chị Đất cho công cuộc kiến tạo sự sống, Lửa và Nước lại bàn thêm:

- “Các hạt giống được chị Đất giữ khắp mọi nơi, và chúng cần có tôi để bắt đầu sự sống. Vậy bạn có cách nào giúp tôi làm được chuyện đó không?” Nước hỏi.
- “Ý của bạn là muốn được bay lên cao để những dòng nước trong người bạn tuôn chảy, và rưới đều khắp tất cả mọi hạt giống phải không?”
- “Ừ, đúng vậy.”
- “Chuyện đó không khó đâu, tôi sẽ dùng sức nóng của mình đưa bạn lên trên đó.”

Lửa Và Nước

Chuyện này xảy ra lâu lắm rồi, lâu đến nỗi loài người và cây cối cũng chưa có mặt trên quả địa cầu này. Trên trái đất lúc đó sự sống còn rất đơn sơ. Chỉ có vài loại vi khuẩn đơn bào. Thời gian đó nước với lửa là một đôi bạn thân. Tình cảm giữa nước với lửa khăng khít với nhau đến nỗi gió và đất phải “ghen tị”. Tình bạn đẹp giữa nước và lửa duy trì như thế đến hàng triệu năm. Một hôm, lửa mới nói với nước rằng: “Hai chúng ta có mặt trên trái đất này cũng khá lâu rồi, mà nhiệm vụ của bạn và tôi là phải tạo nên và duy trì sự sống. Muốn cho sự sống lâu dài và trải rộng thì chúng ta phải mời anh Gió và chị Đất cùng tham

- Không phải! Chị tên là sông Hương. Người ở xứ này gọi chị là Hương Giang. Chị ở miền Trung Việt Nam. Chị bắt nguồn từ các mạch nước trong núi Bạch Mã. Chị chảy qua thành phố Huế, băng ngang Cồn Hến, xuôi về Thuận An để ra biển Đông. Em có muốn ra biển với chị không? Chị sẽ đưa em đi.

Giọt nước tuy vui hơn một chút, nhưng nó vẫn còn nghi ngờ.

Liên hỏi:

- Thật chị Hương Giang có thể đi ra tới biển không?
- Có chứ. Tại sao em hỏi như thế?
- À! Em có phải là giọt nước của một dòng sông khác không?
- Dạ vâng!

- Và dòng sông ấy thường nói về biển cả. Có phải vậy không?
- Dạ có.
- Em yêu dòng sông ấy lắm hả!
- Dạ vâng. Em yêu nó lắm. Nó thường ca hãy đi như một dòng sông thì giọt nước mới ra tới biển cả.

Chị Hương Giang à! Thế thì, có bao nhiêu dòng sông trên trái đất này.

- Giọt nước ơi! Em yêu dòng sông lam là phải, bởi vì ai cũng ca ngợi về nó. Chị cũng ngưỡng mộ vẻ đẹp tuyệt trần của nó. Nhưng, em nên biết trên đời này có rất nhiều dòng sông. Chỉ ở Việt Nam thôi đã có cả trăm con sông như sông Hồng, sông Hát, sông Thu Bồn, sông Hương..., chứ đừng nói gì tới trái đất này. Có một điều chị muốn nói cho em biết là dòng sông nào

cảnh cây nào để đuôi có thể vươn tới được. Đầu muốn cứu lấy mình nhưng cũng không tài nào bám được vào đâu. Cuối cùng, con rắn nằm chết tan xương nát thịt trên một tảng đá lớn ở dưới vực sâu.”

Sư em kết luận. Các em là đuôi. Sư bà và các sư cô lớn là đầu. Các em nên học bài học này về con rắn. Các em có thấy con rắn chết một cách thê thảm quá hay không? Đuôi không thể nào bò đi trước được, bởi vì đuôi không có đôi mắt để thấy đường. Đi trong bóng tối thì nguy hiểm lắm. Đôi mắt này là giới luật, là uy nghi, là trí tuệ. Các em nhớ phải nương tựa nơi sư bà và các sư cô lớn nhé! Các chú tiểu cảm thấy vui mừng, biểu lộ đã hiểu câu chuyện thú này vị của sư em. Lang phục tài năng chia sẻ của sư em mình quá!

đâm thủng rách hết cả da thịt. Máu chảy loang lổ khắp nơi.

Cái đầu la lên cầu cứu:

- Đau quá em ơi! Thân thể của chúng ta bị rách nát hết rồi. Máu chảy nhiều quá đi! Xin em hãy dừng lại. Anh van xin em tha mạng cho.

Đuôi tỏ vẻ tự đắc thêm nên tiếp tục bò nhanh hơn. Lần đầu tiên, đuôi cảm thấy mình quan trọng như thế. Đầu phải lên tiếng kêu cứu với mình. Sợng quá đi! Bao lâu này ta đã phải chịu bất công và áp bức rồi. Đuôi càng thêm hung hăng, càng bò nhanh hơn. Bây giờ, đuôi không bò mà phóng như bay. Tới một vực sâu, đuôi không thấy nên cứ bò ngang rất nhanh. Khi tấm thân bay lơ lửng giữa hư không, đuôi mới biết là mình đang rơi xuống vực thẳm. Đuôi cố gắng bám lấy một cành cây hay tảng đá. Nhưng, vực thẳm rộng quá, không có

cũng đều đi ra biển cả. Em cứ an tâm theo chị. Em cứ hát ca, vui chơi và nhảy múa tung tăng như ngày xưa. Dòng sông lam kia rồi cũng ra biển. Chi Hương của em cũng sẽ ra biển. Chúng mình gặp nhau ở đó. Lúc ấy em sẽ gặp lại các giọt nước năm xưa, nhưng em sẽ ngạc nhiên, vì tất cả giọt nước ấy đã trở thành một màu, một vị. Đó là màu xanh của biển. Đó là vị mặn mà của đại dương. Lúc ấy, em sẽ là chị. Em là tất cả giọt nước của ngàn con sông.

Ồ! Em nhớ ra rồi. Năm xưa dòng sông lam đã từng nói như thế. Biển cả có cả hàng ngàn con sông quay trở về. Chúng đều bỏ lại tên riêng để hòa nhập vào đại dương.

Vâng! Đúng thế. Chị có gạt em bao giờ đâu. Đó là sự thật. Chúng mình đã có nhau từ muôn vạn kiếp. Chúng mình chỉ là một, là H_2O .

Bây giờ, giọt nước mới cảm thấy an tâm. Năm xưa, nó còn nhỏ quá! Nó chỉ biết bơi lội, vui chơi trong một dòng sông, nên nó không cơ hội để tiếp xúc với vẻ đẹp của các dòng sông khác. Sự thật là dòng sông nào cũng đều hát ca, vui chơi, tuôn chảy bên nhau để đi về biển cả. Thật là tuyệt vời. Cám ơn tất cả các dòng sông có mặt cho giọt nước trên đường về đại dương bao la.

Thạch Lang

- Em không có đôi mắt nhưng em biết rành rẽ đường đi trong khu rừng này. Em có thể cảm nhận rõ ràng và sáng suốt hơn cả người có mắt.

Giọng nói của đuôi rất là cứng rắn, chắc nịch, tỏ vẻ lòng tự hào và bất mãn của mình đối với đầu bấy lâu nay.

Đầu chưa kịp thương lượng gì thêm, thì đuôi đã trườn đi. Nó bò rất nhanh và rất hăng. Nó muốn chứng tỏ với đầu về sức mạnh và tài năng của nó. Chỉ trong chót lát, nó đã trườn qua hết một cánh đồi rộng mênh mông và rậm rạp. Vì không có đôi mắt nên nó không thấy chuyện gì đang xảy ra cho thân thể và cho cái đầu. Có thể nó có cảm giác gì đó đang đau nhức trong cơ thể. Nhưng, vì tự hào quá nên nó làm ngơ. Trong khi đó, cái thân và cái đầu bị gai nè, đá nhọn, bụi rậm

“Có một con rắn nọ đang sống yên ổn trong cánh rừng rậm rạp, cỏ cây um tùm, xanh biếc, có suối, có đá, có vực thẳm, có đồi cao. Một hôm, cái đuôi của con rắn tự nhiên trở chứng. Nó nói với cái đầu.

- Từ trước đến giờ, em phải đi sau anh. Em chán lắm. Em cũng có sức mạnh như anh. Em có thể trườn đi mạnh khỏe hơn anh nữa. Vậy, tại sao anh cứ đòi đi trước hoài. Em muốn đi trước.

Cái đầu trả lời:

- Em đâu có đôi mắt mà đòi đi trước. Em biết không? Đôi mắt thấy rõ con đường để đi cho an toàn. Thấy chỗ nào có chông gai thì tránh. Thấy chỗ nào có đá nhọn thì không bò ngang. Thấy chỗ nào có hàm hổ thì không lao xuống...

Cái đuôi cứng đầu đáp lại:

Con rắn

Đầu năm nay, trước khi đi Singapore, Hồng Kông, Úc và Nhật Bản để hướng dẫn khóa tu và thuyết giảng, Lang có ghé thăm mẹ ở chùa Kiều Đàm thuộc tỉnh Bà Rịa, Vũng Tàu. Mẹ Lang đang dưỡng bệnh ở đó. Sư bà Kiều Đàm là một vị bồ tát sống. Người có một tấm lòng thương yêu bao la. Lần đầu tiên gặp sư bà, mà sao Lang cảm thấy kính thương quá! Đôi mắt của Người sáng ngời chứa đầy lòng từ bi. Sư bà có nụ cười rất tươi và có giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng.

Sư bà dạy:

- Hôm nay, thầy có rảnh rồi để sinh hoạt với các chú tiểu hay không?

Vốn thương sư bà sẵn, Lang trả lời liền:

- Dạ vâng! Con rảnh rồi lắm. Sư bà muốn con sinh hoạt như thế nào với các chú tiểu.
- Thầy dạy dỗ cho các chú tu. Thầy tập cho các chú hát nhạc Làng Mai.
- Dạ! Con sẽ cố gắng.

Đúng bảy giờ tối, các chú tiểu tập họp rất đông ở trước thư viện Vạn Hạnh. Lang tập cho các chú hát bài “thương cây dù” của thầy Khiêm Cung. Lang chia sẻ một chút về cái đẹp của người xuất gia. Lang nói:

- Các em nhớ giữ gìn sự giới luật, uy nghi trong lúc đi học ở ngoài trường phổ thông nhé. Không được hẹn hò với bất cứ người nào. Đi đâu cũng nên có hai người để bảo vệ cho nhau. Nếu có ai vô cớ viết thư cho

mình thì các em hãy đem về dâng lên cho sư bà. Các em biết là các em may mắn lắm hay không? Có rất nhiều bạn cùng lứa tuổi với các em đang còn bơ vơ, lạc loài ngoài kia. Họ không có điểm phúc để sống trong môi trường lành mạnh, không có pháp môn tu học, không gặp được thầy hiền, bạn tốt. Vậy, các em hãy vui lên nhé! Các em thương mến! Việc quan trọng nhất của người tu là nuôi dưỡng bồ đề tâm...

Các chú tiểu ở đây thật là dễ thương! Có chú còn để chỏm, có chú đã cạo sạch mái tóc, có chú vẫn còn đang tập sự nên mái tóc còn nguyên vẹn. Cuối cùng, Lang mời sư em của mình chia sẻ một câu với các chú. Sư em không tỏ vẻ ngưng ngại một chút nào cả. Có lẽ, sư em thấy được hình bóng của mình trong các chú tiểu này.
Sư em kể: